

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **E. S. S., a. s., B.**, IČO: X., právne zast. JUDr. A. Č., advokátkou, Č. & H., K. proti odporcovi **Ing. J. L., samostatne hospodáriaci roľník, H.** právne zast. JUDr. Ľ. D., advokátom, H., o zaplatenie sumy **9 856,72 Eur s príslušenstvom**, na dovolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. mája 2009, č. k. 26Cob 53/2009-391, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie odporcu **o d m i e t a .**

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 21. 05. 2008, č. k. 13Cb/267/1999-329 zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 296 943,40 Sk, úrok z omeškania vo výške 18% ročne z dlžnej sumy 293 393,40 Sk od 01. 12. 1995 do 26. 12. 1995 a z dlžnej sumy 166 923,10 Sk od 27. 12. 1995 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 17,6% ročne z dlžnej sumy 109 620,-- Sk od 07. 05. 1999 do zaplatenia a z dlžnej sumy 20 400,-- Sk od 08. 05. 1999 do zaplatenia a trovy konania v sume 87 961,-- Sk na účet právnej zástupkyne navrhovateľa, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti návrh zamietol.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že účastníci konania uzavreli v dňoch 30. 03. 1995 a 20. 04. 1995 konkludentným spôsobom dve kúpne zmluvy v zmysle Obchodného zákonníka, na základe ktorých navrhovateľ dodal odporcovi osivá a chemikálie v celkovej hodnote 293 393,72 Sk. Cenu dodaného tovaru navrhovateľ vyúčtoval odporcovi faktúrami splatnými dňa 30. 11. 1995, ktoré odporca neuhradil. Dňa 20. 11. 1995 navrhovateľ namiesto odporcu uhradil P. D. Š. cenu za vyoranie

cukrovej repy v sume 109 620,-- Sk, čím sa odporca na úkor navrhovateľa bezdôvodne obohatil, a preto mu vznikla povinnosť vydať navrhovateľovi bezdôvodné obohatenie. Keďže navrhovateľ evidoval voči odporcovi pohľadávku za dodané chemikálie a osivá v sume 293 393,70 Sk, ako aj pohľadávku za úhradu nákladov spojených s vyoraním repy v sume 109 620,-- Sk a odporca evidoval pohľadávku voči navrhovateľovi za dodanú cukrovú repu v roku 1995 v sume 126 470,30 Sk, dohodou zmluvných strán zo dňa 12. 12. 1995, ktorá bola súčasťou repného odpočtu v kampani 1995/1996, navrhovateľ a odporca realizovali vzájomné započítanie svojich pohľadávok, výsledkom čoho bolo konštatovanie nedoplatku odporcu v sume 276 543,40 Sk. Za účelom podpory pestovania cukrovej repy účastníci konania dňa 09. 11. 1995 uzavreli ústnou formou zmluvu o pôžičke, na základe ktorej navrhovateľ poskytol odporcovi pôžičku v sume 20 400,-- Sk. Keďže odporca dobrovoľne pôžičku navrhovateľovi nevrátil a neuhradil mu ani sumu 276 543,40 Sk, navrhovateľ si ich zaplatenie v celkovej sume 296 943,40 Sk uplatnil proti odporcovi na súde návrhom na začatie konania.

Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že dňa 17. 11. 1997 odporca písomne uznal voči navrhovateľovi svoj záväzok v sume 326 570,80 Sk. Súd sa nezaoberal námietkami odporcu ohľadne neplatnosti tohto uznávacieho prejavu, pretože o vzájomnom návrhu odporcu o určenie jeho neplatnosti (dohody o uznaní záväzku zo dňa 17. 11. 1997) už bolo právoplatne rozhodnuté súdom v rozsudku zo dňa 25. 11. 2002, v ktorom súd vzájomný návrh o určenie neplatnosti dohody o uznaní záväzku zo dňa 17. 11. 1997 zamietol. Vzhľadom na uznanie záväzku odporcom dňa 17. 11. 1997 súd nepovažoval odporcom uplatnenú námietku premlčania za dôvodnú a s poukazom na uvedené súd nepovažoval žiaden z navrhovateľom uplatnených nárokov za premlčaný. Keďže nárok navrhovateľa bol v konaní dostatočne preukázaný, súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 296 943,40 Sk, predstavujúcej rozdiel medzi cenou dodaných chemikálií a osív, cenou za vyoranie repy a poskytnutej pôžičky na strane jednej a cenou dodanej cukrovej repy na strane druhej (t. j. 423 413,70 Sk – 126 470,30 Sk). Pretože odporca bol v omeškaní so zaplatením kúpnej ceny tovaru, súd odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi podľa ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka úrok z omeškania vo výške 18% ročne zo sumy 293 393,40 Sk od 01. 12. 1995 do zaplatenia a zo sumy 166 923,10 Sk od 27. 12. 1995 do zaplatenia a ďalej tiež podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka úrok z omeškania vo výške 17,6% ročne zo sumy 109 620,-- Sk (bezdôvodné obohatenie) od 07. 05. 1999 do zaplatenia a zo sumy 20 400,-- Sk (pôžička) od 08. 05. 1999 do zaplatenia a vo zvyšnej časti uplatneného úroku z omeškania

vo výške 18% ročne zo sumy 109 620,-- Sk od 20. 11. 1995 do 06. 05. 1999, vo výške 0,4% ročne zo sumy 109 620,-- Sk od 07. 05. 1999 do zaplataenia a zo sumy 20 400,-- Sk od 08. 05. 1999 do zaplataenia súd návrh ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O. s. p.

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, rozhodol rozsudkom zo dňa 28. 05. 2009, č .k. 26 Cob 53/2009-391 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v sume 625,86 Eur na účet jeho právnej zástupkyne do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nie je možné vyhovieť. Uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, preto sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p. obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal odporca v zákonnej lehote dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 O. s. p., konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Dovolateľ uviedol, že vzájomným návrhom zo dňa 29.10.2002 žiadal, aby súd určil, že dohoda o uznaní záväzku zo dňa 17. 11. 1997 je neplatná, pričom súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 25. 11. 2002 zamietol jeho návrh v tejto časti. Závažnú procesnú chybu súdu vidí v tom, že súd nemal jeho vzájomný návrh vylúčiť na samostatné konanie, keďže priamo súvisel s prejednávanou vecou, a táto chyba mohla mať podstatný vplyv na výsledok tohto sporu. Ďalej uviedol, že odvolací súd pochybil, keď v uznesení zo dňa 11. 11. 2005, č. k. 15Cob 93/2005-243 konštatoval, že proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie v časti, v ktorej bolo návrhu vyhovené. Pri extenzívnom výklade jeho odvolania odvolací súd prehliadol skutočnosť, že v doplnení odvolania (na druhej strane

v druhom odseku) sa domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu - uznania záväzku zo dňa 17. 11. 1997. Nemôže preto súhlasiť s názorom súdu prvého stupňa, že v časti určenia neplatnosti právneho úkonu (tzv. dohody o uznaní záväzku) už bolo vo veci právoplatne rozhodnuté. Tým, že odvolací súd v časti vzájomného návrhu o určenie neplatnosti uznania záväzku považoval túto časť za právoplatne rozhodnutú, týmto mu odňal možnosť konať pred súdom a možnosť uplatniť procesné práva podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Dovolateľ ďalej uviedol, že jedným zo spôsobov zániku záväzkov je nemožnosť plnenia podľa ust. § 575 a nasl. Občianskeho zákonníka, čo v tomto konaní bolo jednoznačne preukázané a na čo súd prvého stupňa a ani odvolací súd nevzal zreteľ. Táto nemožnosť splnenia záväzku nastala udalosťou (záplavou) vis major dňa 30. 04. 1995, a preto záväzok v dobe jeho uznania dňa 17. 11. 1997 platne neexistoval. Navrhovateľovi (Ing. B.) ihneď po vzniku živeľnej udalosti oznámil nemožnosť plnenia zmluvne zakontrahovaného množstva cukrovej repy za rok 1995 a na základe uvedeného mal za to, že zánik záväzkov z obchodnej zmluvy o dodávke cukrovej repy v roku 1995 nastal nezávisle od vôle zmluvných strán pre nemožnosť plnenia podľa ust. § 575 až § 577 Občianskeho zákonníka a podľa ust. § 352 až § 354 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak sa plnenie stane nemožným, povinnosť dlžníka plniť zanikne. Zástupca S. P. Ing. P. Č. v konaní potvrdil, že vzniknutá škoda na porastoch cukrovej repy bola oveľa viac ako 50%, pričom poisťovňa odporcomi uhradila 38,25% zo vzniknutej škody. Podľa jeho názoru súd sa dostatočne nevysporiadal s otázkou nemožnosti plnenia a z neho vyplývajúceho zániku záväzku v dôsledku živeľnej udalosti, ktorá v tomto konaní bola jednoznačne preukázaná a na ktorú súd nevzal zreteľ, ktorá však mala podstatný vplyv na výsledok tohto sporu. Zánikom záväzku pre nemožnosť plnenia zanikol aj záväzok druhej zmluvnej strany, pričom v prípade, ak druhá zmluvná strana svoj záväzok splnila (dodávka osív a chemikálií zo strany navrhovateľa v rámci zmluvy o dodávke cukrovej repy na rok 1995), mala právo na vrátenie tohto svojho plnenia (osivo a chemikálie). Bez dohody o dodávke osív a chemikálií by nemohla vzniknúť zmluva o dodávke cukrovej repy medzi navrhovateľom a odporcom. Nesúhlasil preto s názorom odvolacieho súdu, že v prípade osív a chemikálií sa jednalo o samostatne uzavreté kúpne zmluvy na dodávku osív a chemikálií.

Z dôvodu nemožnosti plnenia odporcu v čase splatnosti záväzku, ako aj z dôvodu neplatnosti uznania záväzku zo dňa 17. 11. 1997, odporca považuje navrhovateľom jednotliv

uplatnené nároky za premlčané. Úprava premlčania pri neplatnej zmluve v zmysle ust. § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka je špeciálnou úpravou. Premlčacia lehota pri práve na vrátenie plnenia, uskutočňovaného podľa neplatnej zmluvy, začína plynúť odo dňa, keď k plneniu došlo. Rozhodujúcou preto nie je vedomosť zmluvnej strany o neplatnosti zmluvy, ale okamih, kedy k plneniu z neplatnej zmluvy skutočne došlo. Objektívne zistenie, že určitá zmluva je neplatná, preto nemá vplyv na počiatok plynutia premlčacej lehoty (judikatúra NS SR, rozhodnutie č. 34/2002 ZSR).

S poukazom na vyššie uvedené dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

K dovolaniu odporcu sa navrhovateľ písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (ust. § 238 ods. 1 O. s. p.) alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (ust. § 238 ods. 2 O. s. p.) alebo proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie

rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa ust. § 153 ods. 3 a 4 (ust. § 238 ods. 3 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, avšak rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku podľa ust. § 238 ods. 1 a ods. 3 O. s. p., pretože nejde o zmenený rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého však odvolací súd nevyslovil, že dovolanie je proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ust. § 238 ods. 2 O. s. p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

Prípustnosť dovolania proti tomuto rozsudku podľa ust. § 238 O. s. p. nie je daná.

Vzhľadom na uvedené, dovolanie navrhovateľa by bolo prípustné iba vtedy, ak by konanie, v ktorom bol napadnutý rozsudok vydaný, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v ust. § 237 O. s. p. Citované ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak je konanie, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, postihnuté niektorou z väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, t. j. ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z vyššie vymenovaných väd, vyplýva pre dovolací súd z ust. § 242 ods. 1 O. s. p.

Odporca v dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., t.j. že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že súd časť jeho vzájomného návrhu o určenie neplatnosti dohody o uznaní záväzku považoval za právoplatne rozhodnutú. Naplnenie znakov dovolateľ vidí v tom, že odvolací súd v uznesení zo dňa 11. 11. 2005, č. k. 15Cob/93/2005-243 konštatoval, že proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 25. 11. 2002, č. k. 13 Cb 267/99-187 podal odporca v zákonnej lehote odvolanie len v časti, v ktorej bolo

návrhu na zaplataenie navrhovateľom uplatnenej pohľadávky vyhovené, hoci on podal odvolanie proti celému rozsudku.

Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že uznesením zo dňa 11. 11. 2005, č. k. 15Cob 93/2005-243 Krajský súd v Nitre zrušil v napadnutej časti rozsudok Okresného súdu v Leviciach zo dňa 25. 11. 2002, č. k. 13Cb 267/99-187 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Keďže odporca uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 11. 11. 2005 nenapadol dovolaním, toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť. Následne Okresný súd v Leviciach vo veci ďalej konal a dňa 21. 05. 2008 rozhodol rozsudkom č. k. 13 Cb 267/1999-329, proti ktorému podal odporca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 28. 05. 2009, č. k. 26 Cob 53/2009-391, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15. 07. 2009. Proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 28. 05. 2009 podal odporca v zákonnej lehote dovolanie a tento rozsudok odvolacieho súdu je predmetom dovolacieho konania. Právoplatné uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 11. 11. 2005, č. k. 15 Cob 93/2005-243, proti ktorému v zákonnej lehote nebolo podané účastníkom konania dovolanie, nie je a ani nemôže byť predmetom tohto dovolacieho konania.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. treba rozumieť taký vadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. V zmysle § 18 O. s. p. účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv. Odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci na základe odvolania odporcu zo dňa 17. 07. 2008 postupoval v súlade s právnymi predpismi a odporcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov. Odporcom uplatnený dôvod dovolania tak vo vzťahu k napadnutému rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 28. 05. 2009 nenapĺňa pojmové znaky vady konania podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Ďalej odporca v dovolaní poukázal na závažnú procesnú vadu konania, ktorá podľa neho mohla mať podstatný vplyv na výsledok sporu a za ktorú považoval to, že súd vylúčil na samostatné konanie jeho vzájomný návrh v časti o určenie neplatnosti dohody o uznaní záväzku zo dňa 17. 11. 1997.

Z obsahu spisu vyplýva, že odporca podal na okresnom súde dňa 29. 10. 2002 vzájomný návrh (založený v spise na č. l. 161), v ktorom žiadal, aby súd určil, že záväzok odporcu vyplývajúci zo zmluvy o dodávke a odbere cukrovej repy uzavretej dňa 28. 3. 1995 medzi navrhovateľom a odporcom zanikol dňa 30. 04. 1995 v dôsledku živelnej udalosti – poškodenia jednotlivcov cukrovej repy ľadovcom a záplavami, alebo určil, že zmluva o dodávke cukrovej repy, uzavretá dňa 28. 03. 1995 medzi navrhovateľom a odporcom, sa zrušuje dňom 30. 04. 1995 pre nemožnosť plnenia odporcom v dôsledku živelnej udalosti – poškodenia jednotlivcov cukrovej repy ľadovcom a záplavami a ďalej tiež určil, že dohoda o uznaní záväzku, uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom dňa 17. 11. 1997, je neplatná. Okresný súd v Leviciach uznesením zo dňa 21. 11. 2002 vylúčil na samostatné konanie vzájomný návrh zo dňa 29. 10. 2002 v časti o určenie, že záväzok odporcu, vyplývajúci zo zmluvy o dodávke cukrovej repy, uzavretej dňa 28. 03. 1995 medzi navrhovateľom a odporcom, zanikol dňa 30. 04. 1995 v dôsledku živelnej udalosti - poškodenia jednotlivcov cukrovej repy ľadovcom a záplavami alebo o určenie, že zmluva o dodávke cukrovej repy, uzavretá dňa 28. 03. 1995 medzi navrhovateľom a odporcom, sa zrušuje dňom 30. 04. 1995 pre nemožnosť plnenia odporcom v dôsledku živelnej udalosti - poškodenia jednotlivcov cukrovej repy ľadovcom a záplavami (č. l. spisu 185). O tejto časti vzájomného návrhu doposiaľ v konaní rozhodnuté nebolo a bude predmetom konania na súde prvého stupňa. O vzájomnom návrhu odporcu v časti o určenie neplatnosti dohody o uznaní záväzku zo dňa 17. 11. 1997 Okresný súd v Leviciach rozhodol v predmetnom konaní rozsudkom zo dňa 25. 11. 2002 tak, že ho zamietol. Teda, túto časť vzájomného návrhu súd prvého stupňa nevyhlásil na samostatné konanie, ale rozhodol o nej a tento výrok subsumoval do rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 25. 11. 1995. Tento procesný postup súdu prvého stupňa nevykazuje znaky vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ust. § 242 ods. 1 O. s. p.), a to vo vzťahu k rozhodnutiu napadnutého dovolaním, ktorým je rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 28. 05. 2009, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 21. 05. 2008. Dovolací súd opätovne poukazuje na to, že proti predchádzajúcemu rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 25. 11. 2002 podal odporca odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd vyššie citovaným uznesením zo dňa 11. 11. 2005, ktoré v prípade, ak ho odporca považoval za nesprávne, resp. zmätočné, mal napadnúť v zákonnej lehote dovolaním, k čomu však nedošlo, ako to už vyššie konštatoval dovolací súd, z dôvodu ktorého výrok rozsudku okresného súdu, týkajúci sa vzájomného návrhu, subsumovaný v rozsudku Okresného súdu v Leviciach zo dňa 25. 11. 2002, nadobudol

právoplatnosť, pričom toto rozhodnutie nebolo v zákonnej lehote napadnuté dovolaním a nie je predmetom tohto dovolacieho konania.

Pokiaľ ide o námietku odporcu spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, keďže odporca nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu ohľadne posúdenia kúpnych zmlúv na osivá a chemikálie a namietal, že súd sa dostatočne nevysporiadal s otázkou nemožnosti plnenia a z neho vyplývajúceho zániku záväzku v dôsledku živej udalosti, dovolací súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dôvodom dovolania nemôže byť samo o sebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných väd (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p.) a hmotnoprávných väd (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa a ani preskúmania nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O. s. p.).

Dovolací súd nie je všeobecnou tret'ou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejme z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O. s. p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Vzhľadom na vyššie uvedené možno zhrnúť, že v posudzovanom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ust. § 238 O. s. p. a vady konania podľa ust. § 237 O. s. p., resp. iné vady konania majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 242 ods. 1 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Najvyšší súd S. republiky ako súd dovolací preto dovolanie odporcu odmietol podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie

smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný. So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť sa dovolací súd nezaoberal vecným posudzovaním dovolacieho dôvodu (nesprávne právne posúdenie veci), pretože by to prichádzalo do úvahy len v prípade, ak by dovolanie bolo zo zákona prípustné.

Úspešným účastníkom v dovolacom konaní bol navrhovateľ, ktorému podľa ust. § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania. Vzhľadom na to však, že navrhovateľovi v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, dovolací súd mu ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. apríla 2011

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová